

Dagboek van een Herdershond is spektakelmusical waar Limburgtrots op kan zijn

RECENSIE

○

Door Tim Geurts

De iconische kapelaan Odekerke op de fiets. En natuurlijk maakt hij zijn entree al vallend. Sommige dingen daar moet je niet aan tornen en dat hebben de makers van *Dagboek van een Herdershond* goed begrepen. Toch zijn het vooral de dingen die wel veranderd zijn die opvallen. Een pastoor die van Rolduc komt en op mannen valt, als verwijzing naar het misbruikschandaal aldaar. Of opmerkingen over het Groningse gas, als nieuwe melkkoe van de machthebbers. En natuurlijk geen mannelijke maar een vrouwelijke engelbewaarder die Odekerke behoedt voor (verder) onheil.

Humor

Een gouden vondst overigens want Angela Schijf is één van de belangrijkste attracties van *Dagboek van een Herdershond*. Met haar spitsvondige oneliners zorgt ze voor de broodnodige humor en bovendien zet ze de boel op scherp waar nodig. Nu maar hopen dat het niet weer zo lang duurt voordat ze haar

gezicht op de planken laat zien. Overigens is de cast sowieso om van te watertanden. Joes Brauers geeft Erik Odekerke precies de juiste dosis klungeligheid mee zonder aan persoonlijkheid in te leveren. William Spaaij (de op mannen vallende pastoor) en Nandi van Beurden (Miete, die heimelijk verliefd is op de kapelaan) laten nog maar eens zien waarom ze zo gewild zijn in musicalland en Suzan Seegers en Anne-Mieke Ruyten genieten van een thuiswedstrijd, al zijn ze soms net wat te karikaturaal geschreven.

Wat ook duidelijk wordt. We zijn dertig jaar verder in de tijd. De kritiek op de kerk is harder en feller dan in de tijd van de tv-serie mogelijk was. Zo danst en springt de naar een uithoek van het kerkhof verbannen Gislaine constant door de voorstelling. Omdat ze het nogal van het leven nam, is er voor haar een plekje tussen de ongedoopte kinderen. Weggestopt alsof ze minderwaardig is. Of zoals engelbewaarder Angela Schijf het uitschreeuwt. „Die priesters worden zo oud omdat God ze daarboven ook niet wil hebben.”

Grimmig

Sowieso is *Dagboek van een Herdershond* na de pauze duidelijk anders van toon. Daar waar in het eerste deel de nostalgie en herkenbaarheid de boventoon voeren, is het na de pauze bij vlagen grimmig en beklemmend. Zeker omdat de mijnen dan meer en meer in beeld komen. Dan komt ook het miskende Limburg aan bod. De woede van de mensen over die tijd en het onrecht dat ze werd aangedaan. In die zin kan *Dagboek van een Herdershond* voor de oudere generatie misschien ook nog wel als genoegdoening dienst doen. Die mijnen zijn er wel, maar komen visueel nauwelijks aan bod. Terwijl er toch veel te zien is. De musical heeft een immens podium om mee te werken en maakt daar gebruik van. Fanfares lopen voorbij, evenals processies en een paard met kar. Daardoor kom je soms ogen tekort.

Kijk je vlak voor de pauze hoe de mannen voor het eerste de mijnen intrekken dan kun je zomaar het ontroerende afscheid van Odekerke missen. Wegrijdend op zijn fietsje door de Limburgse heuvels.

Het maakt van *Dagboek van een Herdershond* al met al de beloofde spektakelmusical. En daar spelen de liedjes een niet onbelangrijke rol in. In de

categorie aanstekelijk scoren *Ze danste met een de edelman* en *In het duister* hoog, terwijl ontroering op de loer ligt bij *Maar niet voor mij* en bij de slotakkoorden van *Ga op weg*. Al met al is de conclusie dan ook helder. *Dagboek van een Herdershond* maakt de verwachtingen meer dan waar. De musical is veel meer dan enkel maar nostalgie of een mooie herinnering. *Dagboek van een Herdershond* is een musical waar Limburg best een beetje trots op mag zijn.

Gezien:Dagboek van een Herdershond Wanneer:8 mei, première Cast:Joes Brauers, Angela Schijf, Nandi van Beurden en William Spaaij Nog te zien:Tot en met 17 juli in MECC

ãããã

Sowieso is de musical na de pauze anders van toon.